

PAWEŁ FAJGIELSKI

ZAKAZ PUBLIKACJI W PRASIE DANYCH OSOBOWYCH OSÓB, PRZECIWKO KTÓRYM TOCZY SIĘ POSTĘPOWANIE, A KORZYSTANIE Z TECHNOLOGII INFORMACYJNYCH

WPROWADZENIE

Naruszanie przez prasę zakazu publikacji danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie, jest zjawiskiem powszechnym. Niemal codziennie znaleźć można w prasie artykuły opisujące osoby, przeciwko którym toczy się postępowanie karne, przy czym nazwiska tych osób ukrywane są za inicjałem, wizerunki publikowane są z zasłoniętymi oczami, z opisu zawartego w tekście natomiast często możliwe jest łatwe ustalenie tożsamości opisywanych osób (ich jednoznaczne zidentyfikowanie).

W niniejszym artykule omówione zostaną regulacje prawne w tym zakresie, wskazane zostaną zaszczości historyczne, które w pewnym stopniu rzutują na bezprawne działania prasy, oraz ukazany zostanie wpływ technologii informacyjnych na możliwość identyfikacji osób.

W początkowej części opracowania przedstawione zostaną relacje między wolnością prasy a ochroną osób, w związku ze zautomatyzowanym przetwarzaniem danych osobowych (ochroną danych osobowych). Kolejną część będą stanowić analizy odnoszące się do sposobu rozumienia pojęcia „dane osobowe” na gruncie prawa prasowego. Następnie omówiony zostanie zakaz publikacji w prasie danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie, oraz przedstawione zostaną wnioski dotyczące notorycznego łamania tego zakazu. W końcowej części opracowania zostaną zasygnalizowane konsekwencje rozwoju i masowego wykorzystywania technologii informacyjnych

---

Dr hab. Paweł FAJGIELSKI, prof. KUL – Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II; adres do korespondencji: ul. Spokojna 1, 20-950 Lublin; e-mail: pawel.fajgielski@kul.pl; ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-4293-1917>.

w kontekście zakazu publikacji w prasie danych osobowych oraz wskazane zostaną najważniejsze wnioski i postulaty wynikające z przeprowadzonych analiz.

1. WOLNOŚĆ PRASY A OCHRONA DANYCH OSOBOWYCH

Media odgrywają istotną rolę w państwie demokratycznym. Ich podstawowym zadaniem jest informowanie, co umożliwia udział społeczeństwa w życiu publicznym, w tym w sprawowaniu władzy. Wolność prasy i innych środków społecznego przekazu, a także wolność wyrażania poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji są wartościami chronionymi konstytucyjnie¹. Ustawa zasadnicza zapewnia jednak również ochronę prawa do prywatności i prawa do ochrony osób w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych². Pomiędzy wolnością prasy a prawem do prywatności i prawem do ochrony danych osobowych istnieje nieunikniony konflikt, który uwidacznia się w przypadku, gdy prasa chce przetwarzać i rozpowszechniać dane dotyczące życia prywatnego osób fizycznych. Ponadto spełnienie przez dziennikarzy wszystkich obowiązków z zakresu ochrony danych osobowych mogłoby istotnie utrudnić, a niekiedy nawet uniemożliwić ich działalność.

Prawodawca unijny dostrzegł ten problem i nałożył na państwa członkowskie wymóg przyjęcia przepisów pozwalających godzić prawo do ochrony danych osobowych z przetwarzaniem danych dla potrzeb dziennikarskich. Zgodnie z przepisem art. 85 ust. 2 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych³, dla przetwarzania danych w celach dziennikarskich państwa członkowskie powinny określić odstępstwa lub wyjątki od wskazanych w tym przepisie mechanizmów ochrony danych, jeśli są one niezbędne dla pogodzenia prawa do ochrony danych z wolnością wypowiedzi i informacji⁴.

---

¹ Por. art. 14 i art. 54 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 r., nr 78, poz. 483 ze zm.).

² Por. art. 47 i art. 51 Konstytucji RP.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 z 27.04.2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.Urz.UE L 119, s. 1, ze sprostowaniem) (dalej: ogólne rozporządzenie o ochronie danych lub Rozporządzenie 2016/679).

⁴ Szerzej na ten temat: Paweł FAJGIELSKI, *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz* (Warszawa: Wolters Kluwer, 2022), 721n.

Prawodawca polski, uchwalając w 2018 roku ustawę o ochronie danych osobowych⁵, uzupełniającą regulację unijną, przewidział szereg wyłączeń stosowania przepisów unijnego rozporządzenia w stosunku do dziennikarzy. Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.o.d.o.2018, do działalności polegającej na redagowaniu, przygotowywaniu, tworzeniu lub publikowaniu materiałów prasowych w rozumieniu Ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe⁶ nie stosuje się przepisów art. 5–9, art. 11, art. 13–16, art. 18–22, art. 27, art. 28 ust. 2–10 oraz art. 30 Rozporządzenia 2016/679. Wyłączenia dotyczące działalności prasowej obejmują przepisy unijnego ogólnego rozporządzenia o ochronie danych dotyczące następujących zagadnień: zasad ogólnych przetwarzania danych osobowych (art. 5), podstaw dopuszczalności przetwarzania danych osobowych (art. 6), warunków wyrażania zgody przez osobę, której dane dotyczą (art. 7); warunków wyrażania zgody przez dziecko w przypadku usług społeczeństwa informacyjnego (art. 8); przetwarzania szczególnych kategorii danych osobowych (art. 9); przetwarzania niewymagającego identyfikacji (art. 11); informacji podawanych w przypadku pozyskiwania danych osobowych w sposób inny niż od osoby, której dane dotyczą (art. 14); prawa dostępu przysługującego osobie, której dane dotyczą (art. 15); prawa do sprostowania danych (art. 16); prawa do ograniczenia przetwarzania (art. 18); obowiązku powiadomienia odbiorcy danych o sprostowaniu lub usunięciu danych osobowych lub o ograniczeniu przetwarzania (art. 19); prawa do przenoszenia danych (art. 20); prawa do sprzeciwu (art. 21); zautomatyzowanego podejmowania decyzji w indywidualnych sprawach, w tym profilowania (art. 22); przedstawicieli administratorów lub podmiotów przetwarzających niemających jednostki organizacyjnej w Unii (art. 27); obowiązków podmiotu przetwarzającego (art. 28 ust. 2–10); rejestrowania czynności przetwarzania (art. 30).

Wskazane wyłączenia nie oznaczają, że prasa nie ma obowiązku chronić osób, których dane dotyczą, przed bezprawnym przetwarzaniem ich danych, a świadczą o tym, że ta ochrona została ukształtowana inaczej, w przepisach szczególnych zawartych w prawie prasowym, uwzględniających specyfikę tej działalności, w których zawarte zostały odmienne mechanizmy mające służyć ochronie osób, których dane są przetwarzane. Warto również zwrócić uwagę na to, że w stosunku do prasy nie zostało wyłączone stosowanie pozostałych przepisów ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, w tym m.in. przepisu określającego definicje legalne podstawowych pojęć (art. 4), przepisu nakładającego ogólny obowiązek zabezpieczenia przetwarzanych danych (art. 24) oraz przepisów dotyczących organu nadzorczego i jego kompetencji kontrolnych (art. 51–59).

⁵ Ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1781) (dalej u.o.d.o.2018).

⁶ Dz.U. z 2018 r., poz. 1914.

2. POJĘCIE DANYCH OSOBOWYCH NA GRUNCIE PRAWA PRASOWEGO

Przepisy Ustawy – prawo prasowe nie zawierają definicji pojęcia „dane osobowe”. Przez wiele lat na gruncie prawa prasowego przyjmowano, że dane osobowe to jedynie imię i nazwisko oraz inne informacje, które wprost identyfikują konkretną osobę fizyczną. Takiemu podejściu sprzyjał fakt, że w Ustawie o ochronie danych osobowych z 29 sierpnia 1997 r.⁷ wyłączono stosowanie większości przepisów o ochronie danych osobowych, w tym art. 6 u.o.d.o.1997, zawierający definicję legalną pojęcia „dane osobowe”, do prasowej działalności dziennikarskiej⁸. Jednak w piśmiennictwie przedmiotu, pomimo braku obowiązku stosowania większości przepisów Ustawy o ochronie danych osobowych, zwracano uwagę na to, że istotą danych osobowych jest możliwość identyfikacji osoby w oparciu o informacje, które jej dotyczą⁹. Również w komentarzach do prawa prasowego pojawiły się interpretacje wskazujące na to, że pojęcia „dane osobowe” nie należy utożsamiać jedynie z imieniem i nazwiskiem, gdyż chodzi tu o „wszelkie informacje pozwalające na identyfikację osoby”¹⁰.

Stan prawny w tym zakresie uległ zmianie po przeprowadzeniu unijnej reformy prawa ochrony danych osobowych. W związku z tym, że stosowanie art. 4 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, zawierającego definicje legalne podstawowych pojęć, nie zostało wyłączone w odniesieniu do działalności prasowej, należy przyjąć, że pojęcie „dane osobowe” na gruncie prawa prasowego, w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, powinno być rozumiane zgodnie z definicją określoną w art. 4 pkt 1 Rozporządzenia 2016/679. W świetle tego przepisu „dane osobowe” oznaczają

wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej („osobie, której dane dotyczą”); możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego, jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane o lokalizacji, identyfikator internetowy lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej.

⁷ Dz.U. z 2016 r., poz. 922 ze zm. (dalej u.o.d.o.1997).

⁸ Por. art. 3a ust. 2 u.o.d.o.1997.

⁹ Na ten temat por. m.in. Janusz BARTA, Paweł FAJGIELSKI i Ryszard MARKIEWICZ, *Ochrona danych osobowych. Komentarz* (Warszawa: Wolters Kluwer, 2015), 173n.

¹⁰ Jacek SOB CZAK, *Prawo prasowe. Komentarz* (Warszawa: Wolters Kluwer, 2008).

Istotą tego pojęcia jest możliwość odniesienia informacji do konkretnej osoby, wskazania (zidentyfikowania) jej, przy czym identyfikacja jest niekiedy możliwa wprost (gdy informacje bezpośrednio wskazują na konkretną osobę poprzez podanie jej imienia, nazwiska i innych informacji ją identyfikujących) bądź pośrednio (gdy wprawdzie nazwisko nie jest podane, jednak z pozostałych informacji i kontekstu, w jakim one występują, możliwa jest łatwa identyfikacja tej osoby). Czasem popularne nazwisko nie będzie pozwalało zidentyfikować konkretnej osoby, a innym razem brak nazwiska nie będzie stał na przeszkodzie wskazania konkretnej osoby, gdyż z pozostałych informacji wynikać będzie możliwość jej identyfikacji¹¹.

3. ZAKAZ PUBLIKACJI W PRASIE DANYCH OSOBOWYCH OSÓB, PRZECIWKO KTÓRYM TOCZY SIĘ POSTĘPOWANIE

W prawie prasowym przewidziano odmienne (niż w przepisach unijnego Rozporządzenia 2016/679) mechanizmy ochrony osób w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych (skrótowo określanej mianem ochrony danych osobowych), uwzględniające (częściowo) specyfikę działalności prasy. Jednym z takich mechanizmów jest zakaz publikacji w prasie wizerunku i innych danych osobowych.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 pr.pras. „Nie wolno publikować w prasie wizerunku i innych danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, jak również wizerunku i innych danych osobowych świadków, pokrzywdzonych i poszkodowanych, chyba że osoby te wyrażą na to zgodę.” Prawodawca w art. 13 ust. 3 pr.pras. wyjątkowo dopuścił możliwość publikacji wizerunku i innych danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, ze względu na ważny interes społeczny, jednak wymaga to uzyskania zezwolenia właściwego prokuratora lub sądu¹², a na postanowienie w przedmiocie ujawnienia wizerunku i innych danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, przysługuje zażalenie¹³.

---

¹¹ Szerzej na temat pojęcia „dane osobowe”, por. Paweł BARTA, Maciej KAWECKI i Paweł LITWIŃSKI, *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Wybrane przepisy sektorowe. Komentarz* (Warszawa: C.H. Beck, 2021), 101n; FAJGIELSKI, *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych*, 109n (oraz wskazana tam literatura i orzecznictwo).

¹² Nie dotyczy to jednak świadków, pokrzywdzonych i poszkodowanych – w ich przypadku jedyną podstawą uprawniającą do publikacji danych osobowych jest zgoda takich osób.

¹³ Zgodnie z art. 13 ust. 4 pr.pras.

4. OBCHODZENIE CZY ŁAMANIE ZAKAZU PRZEZ PRASĘ?

W wielu publikacjach prasowych (nie tylko na łamach tabloidów, goniących za sensacyjnymi treściami, ale również innych dzienników i czasopism) dość często publikowane są dane osobowe, w tym fotografie osób, przeciwko którym toczy się postępowanie karne, podejrzanych lub oskarżonych o popełnienie przestępstwa. Wielokrotnie publikacje tego rodzaju opierają się na prostych zabiegach technicznych – ukryciu nazwiska za inicjałem lub przesłonięciu części twarzy (zwykle oczu) czarnym prostokątem przypominającym opaskę. Często przy inicjale nazwiska wskazywane jest stanowisko czy funkcja, jaką osoba pełni lub pełniła, a czasem również odniesienie do osoby bliskiej. Ponadto charakterystyczne i rzadko spotykane imię znacznie ułatwia identyfikację. Jako przykład tego rodzaju praktyk wskazać można fragmenty tytułów tekstów opisujących osoby, przeciw którym toczyło się postępowanie karne: „Bartłomiej W., wnuk byłego prezydenta”; „Były szef UOP gen. Gromosław Cz.”; „Były Główny Inspektor Transportu Drogowego Alvin G.”, czy też „Beata K., wokalistka zespołu Bajm”.

Można odnieść wrażenie, że wydawcy tego rodzaju publikacji wychodzą z założenia, że ukrycie nazwiska za inicjałem, przy jednoczesnym szczegółowym opisie osoby, często z podaniem funkcji, którą pełni, albo innych informacji pozwalających ustalić jej tożsamość, formalnie czyni zadość wymogom określonym w prawie prasowym, w myśl prostego rozumowania, zgodnie z którym skoro nazwisko nie zostało podane, to znaczy, że dane osobowe nie zostały ujawnione, co pozwala – w ich przekonaniu – „obchodzić” wspomniany zakaz publikacji. Jednak utożsamianie danych osobowych wyłącznie z nazwiskiem to prosty błąd, wywodzący się z czasów, w których ochrona danych osobowych nie była uregulowana prawem. Od schyłku lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku, kiedy weszły w życie przepisy o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych, taka interpretacja jest błędna, a konieczność stosowania w tym zakresie przepisów ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych potwierdza nieprawidłowość tego rodzaju wykładni. Podobnie przekonanie, że zasłonięcie części twarzy czyni zadość zakazowi publikowania wizerunku osoby, może być mylne, ponieważ oczy często nie są jedynym elementem pozwalającym na identyfikację osoby widocznej na fotografii. Warto również wspomnieć o tym, że niekiedy nawet publikacja zdjęcia bez ukazania twarzy pozwala na jednoznaczna identyfikację osoby widocznej na tym zdjęciu, z uwagi na charakterystyczny wygląd tej osoby (np. specyficzną fryzurę). Za przykład może posłużyć zdjęcie wykonane w sądzie podczas składania zeznań przez powszechnie znanego właściciela firmy ochroniarskiej, byłego detektywa, który został sfotografowany od

tyłu, jednak charakterystyczna fryzura widoczna na zdjęciu przesądza o możliwości łatwej identyfikacji tej osoby.

Zjawisko publikowania niewłaściwie zanonimizowanych danych jest tak powszechne, że można nawet się zastanawiać, czy nie jest to już powszechna praktyka wielu wydawców. Bez wątplenia jednak tego rodzaju działania naruszają ustawowy zakaz określony w art. 13 ust. 2 pr.pras. Nawet jeżeli względy społeczne przemawiają za publikacją wizerunku, to nie dziennikarz czy wydawca, ale sąd i prokurator są uprawnieni do decydowania o dopuszczalności tego rodzaju publikacji, a rozstrzygnięcia w tym zakresie poddane zostały kontroli sądowej.

5. ZAKAZ PUBLIKACJI W PRASIE DANYCH OSOBOWYCH A KORZYSTANIE Z TECHNOLOGII INFORMACYJNYCH

W okresie uchwalenia Ustawy – prawo prasowe (1984 rok) oraz jeszcze w latach dziewięćdziesiątych XX wieku czytelnik gazety miał ograniczone możliwości identyfikacji osoby, której dane zostały opublikowane w postaci częściowo ukrytej. Jednakże rozwój technologii informacyjnych sprawił, że dziś osoba posiadająca elementarne umiejętności korzystania z komputera i usług dostępnych w internecie może znacznie szybciej i bardziej skutecznie ustalić tożsamość osoby na podstawie cząstkowych informacji jej dotyczących. Podanie informacji o funkcji, którą dana osoba pełni, stanowisku, jakie zajmuje, bądź innego rodzaju aktywności publicznej tej osoby często pozwala w krótkim czasie zidentyfikować tę osobę, co sprawia, że publikowanie w prasie informacji wskazujących na stanowiska czy funkcje nie może być uznane za skuteczną anonimizację tego rodzaju danych, a powinno być oceniane jako publikowanie danych osobowych, które umożliwiają identyfikację opisywanej osoby. Również oprogramowanie służące do wyszukiwania w sieci fotografii może być wykorzystywane w celu identyfikacji osoby, której fotografia została opublikowana, pomimo tego, że oczy tej osoby zostały zasłonięte, często nadal możliwe jest odszukanie wykorzystanej uprzednio fotografii. Niekiedy nie wymaga to nawet wykorzystywania specjalnego oprogramowania – wystarczy przejrzeć łamy tego czasopisma, gdzie ta fotografia była wykorzystywana wcześniej bez ingerowania w jej treść. Wizerunek osoby jest w całości widoczny, a poniżej zwykle widnieje wskazanie imienia i nazwiska tej osoby.

Kwestia możliwości identyfikacji osoby jest ocenna, ponieważ przepisy nie wyznaczają wyraźnej granicy w tym zakresie. Na gruncie przepisów o ochronie danych przyjmuje się, że osoba jest możliwa do zidentyfikowania, gdy działania zmierzające do identyfikacji nie wymagają nadmiernych nakładów pracy, czasu

czy kosztów. Oznacza to, że jeżeli proces identyfikacji jest łatwy do przeprowadzenia dla przeciętnego czytelnika, należy uznać, że mamy do czynienia z danymi osobowymi, jeżeli natomiast wymagałoby to nadmiernych nakładów, wówczas przyjmuje się, że takie informacje nie stanowią danych osobowych.

Sytuacja w tym zakresie coraz bardziej komplikuje się ze względu na rozwój narzędzi opartych na mechanizmach sztucznej inteligencji, które mogą być wykorzystywane do automatycznego rozpoznawania twarzy i wyszukiwania informacji o osobach na podstawie szczątkowych informacji na ich temat¹⁴.

ZAKOŃCZENIE

Przedstawione powyżej analizy skłaniają do sformułowania następujących wniosków i postulatów. Należy stwierdzić, że przepis przewidujący zakaz publikacji w prasie danych osobowych jest w znacznej mierze przepisem martwym. Określony przez prawodawcę zakaz jest często łamany, a podmioty dopuszczające się tego rodzaju działań rzadko ponoszą za to odpowiedzialność. Wynika to m.in. z praktyki błędnego rozumienia pojęcia „dane osobowe” na gruncie prawa prasowego, a także z faktu, że dochodzenie roszczeń z tytułu naruszenia tego zakazu odbywa się przed sądem cywilnym w postępowaniu, które może być długotrwałe i wymaga sporego wysiłku, a ponadto osoby, których dane zostały przez prasę ujawnione, często rezygnują z sądowego dochodzenia swoich praw, powodowane m.in. obawą o to, że informacje, które nie powinny zostać ujawnione, mogą zostać jeszcze bardziej rozpowszechnione.

Trudno oczekiwać, że dziennikarze i wydawcy dobrowolnie zmienią swoją praktykę i zaprzestaną publikowania informacji umożliwiających identyfikację osób, przeciwko którym toczą się postępowania. Aby nastąpiła zmiana w tym zakresie, potrzebna jest bardziej zdecydowana postawa sądów w egzekwowaniu odpowiedzialności za złamanie zakazu wynikającego z art. 13 ust. 2 pr. pras. Można przypuszczać, że przyznawanie wyższych kwot zadośćuczynienia za naruszenie prywatności i bezprawne ujawnianie danych osobowych mogłoby wpłynąć na postawę dziennikarzy i wydawców, którzy częściej zwracaliby się do prokuratora lub sądu z wnioskiem o zezwolenie na publikację danych osobowych i ujawnienie wizerunku, a zaniechaliby (lub przynajmniej znacznie ograniczyli) działania mające na celu łamanie omawianego zakazu. Inna możliwość poprawy sytuacji w tym zakresie to zmiana przepisów poprzez ich

---

¹⁴ Szerzej na temat zagrożeń dla prywatności w kontekście wykorzystania mechanizmów sztucznej inteligencji, por. Katarzyna CHALUBIŃSKA-JENTKIEWICZ i Monika NOWIKOWSKA, *Prawa człowieka w cyberprzestrzeni* (Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek, 2025), 335n.

doprecyzowanie. Niewątpliwie jednak obecny stan faktyczny polegający na notorycznym łamaniu zakazu publikacji danych osobowych i powszechnym nieponoszeniu za to odpowiedzialności wymaga zmiany.

BIBLIOGRAFIA

- BARTA, Janusz, Paweł FAJGIELSKI i Ryszard MARKIEWICZ. *Ochrona danych osobowych. Komentarz*. Warszawa: Wolters Kluwer, 2015.
- CHAŁUBIŃSKA-JENTKIEWICZ, Katarzyna i Monika NOWIKOWSKA. *Prawa człowieka w cyberprzestrzeni*. Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek, 2025.
- FAJGIELSKI, Paweł. *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz*. Warszawa: Wolters Kluwer, 2022.
- LITWIŃSKI, Paweł. *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Wybrane przepisy sektorowe. Komentarz*. Warszawa: C.H. Beck 2021.
- SOBCZAK, Jacek. *Prawo prasowe. Komentarz*. Warszawa: Wolters Kluwer, 2008.

ZAKAZ PUBLIKACJI W PRASIE DANYCH OSOBOWYCH OSÓB, PRZECIWKO KTÓRYM TOCZY SIĘ POSTĘPOWANIE, A KORZYSTANIE Z TECHNOLOGII INFORMACYJNYCH

STRESZCZENIE

W artykule omówiono zagadnienia dotyczące uregulowanego w prawie prasowym zakazu publikacji w prasie danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie. W początkowej części przedstawiono relacje między wolnością prasy a ochroną osób, w związku ze zautomatyzowanym przetwarzaniem danych osobowych (ochroną danych osobowych). Dalej zawarte zostały analizy odnoszące się do sposobu rozumienia pojęcia danych osobowych na gruncie prawa prasowego. Następnie omówiono zakaz publikacji w prasie danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie, oraz przedstawiono wnioski dotyczące notorycznego łamania tego zakazu. W końcowej części zostały zasygnalizowane konsekwencje rozwoju i masowego wykorzystywania technologii informacyjnych w kontekście zakazu publikacji w prasie danych osobowych oraz wskazano najważniejsze wnioski i postulaty wynikające z przeprowadzonych analiz.

Słowa kluczowe: dane osobowe; prawo prasowe; wizerunek; zakaz publikacji

PROHIBITION ON PUBLISHING IN THE PRESS THE PERSONAL DATA OF PERSONS
AGAINST WHOM PROCEEDINGS ARE PENDING, AND THE USE OF INFORMATION
TECHNOLOGY

SUMMARY

The article discusses issues related to the ban on publishing personal data of persons against whom proceedings are pending in the press, regulated in the press law. The initial part presents the relationship between freedom of the press and the protection of persons in connection with the automated processing of personal data (protection of personal data). Next, analyses are included regarding the way of understanding the concept of personal data in the context of the press law. Next, the ban on publishing personal data of persons against whom proceedings are pending in the press is discussed and conclusions are presented regarding the notorious violation of this ban. The final part signals the consequences of the development and mass use of information technologies in the context of the ban on publishing personal data in the press and indicates the most important conclusions and postulates resulting from the conducted analyses.

Keywords: personal data; press law; image of a person; publication ban